

Sosnowiec, dnia 04.01.2016r.

**PREZYDENT MIASTA
SOSNOWCA**

WPO.I.310.1.2016.RO

**Sp. akcyjna
ul
41-200 Sosnowiec**

**INTERPRETACJA INDYWIDUALNA
przepisów prawa podatkowego**

Działając na podstawie art. 14j § 1 i § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa (tekst jednolity Dz.U 2015.poz.613 ze zm.) w związku z wnioskiem z siedzibą w Sosnowcu złożonym do tut. organu podatkowego w dniu 07.10.2015r. o interpretację stosowania art. 6 ust. 2 i art. 4 ust. 1 pkt. 3 ustawy z 12 stycznia 1991 o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. 2014 poz. 849 z późn. zm.)

uznają za **nieprawidłowe** stanowisko podatnika w myśl którego zobowiązanie podatkowe od budowli, której budowa została zakończona w 2014 r., a wprowadzona do ewidencji środków trwałych w styczniu roku następnego, powstanie z dniem 1 stycznia 2016r.

Uzasadnienie

Zgodnie z art. 14j § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa (tekst jednolity Dz.U.2015.poz.613 ze zm.) stosownie do swojej właściwości interpretacje indywidualne wydaje wójt, burmistrz (prezydent miasta).

Wnioskiem z dnia 09.10.2015r. zwróciła się do Prezydenta Miasta Sosnowca o interpretację indywidualną stosowania przepisów ustawy o podatkach i opłatach lokalnych z dnia 12 stycznia 1991 roku, w przedmiocie opodatkowania podatkiem od nieruchomości budowli, której budowę zakończono w roku poprzedzającym rok jej zaewidencjowania jako środka trwałego przedsiębiorstwa.

W przedmiotowym wniosku został przedstawiony następujący stan faktyczny:

wybudowało sieć kanalizacji sanitarnej stanowiącą budowlę w rozumieniu przepisów ustawy Prawo budowlane (Dz.U. z 2013 r. poz. 1409). Jej budowa zakończona została 05.12.2014r., co potwierdza końcowy protokół odbioru robót. Stosownie do przepisów cytowanej Ustawy Spółka przedłożyła w dniu 30.12.2014r. do Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Sosnowcu „Zawiadomienie o zakończeniu budowy rurociągów, przewodów, linii, sieci (zrealizowanej na podstawie pozwolenia na budowę)”. Natomiast w dniu 20.01.2015r. wpłynęło do Spółki „Przyjęcie zawiadomienia o zakończeniu budowy”, w którym m.in. stwierdzono, że PINB nie wnosi sprzeciwu co do użytkowania nowo powstałego obiektu budowlanego. Wnioskodawca wprowadził budowlę do ewidencji środków trwałych w styczniu 2015r., rozpoczynając jej amortyzację od następnego miesiąca roku kalendarzowego.

W związku z powyższym Wnioskodawca zadał następujące pytanie:

Czy prawidłowe jest stanowisko Spółki, w myśl którego zobowiązanie z tyt. podatku od nieruchomości od budowli, której budowę zakończono wprawdzie w roku 2014, ale wprowadzono ją do ewidencji środków trwałych dopiero w styczniu 2015r., skutkuje powstaniem zobowiązania podatkowego z dniem 1 stycznia 2016r.

Stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej przedstawia się następująco:

Prezentując swoje stanowisko Spółka podkreśla, iż w jej przekonaniu obowiązek podatkowy od nowo powstałego obiektu budowlanego powstanie wprawdzie z dniem 1 stycznia 2015r., tym nie mniej zobowiązanie podatkowe, a więc kwestia o interpretację której wniesiono, zaistnieje dopiero z dniem 1 stycznia 2016r. Uzasadniając swój pogląd Spółka nadmieniła, iż za zastosowaniem takiego rozwiązania przemawia brak możliwości ustalenia podstawy opodatkowania podatkiem od nieruchomości wartości tejże budowli stosownie do art.4 ust.1 pkt 3 Ustawy o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U. z 2014 r. poz. 849). Uszczegóławiając swój pogląd wskazała, iż w jej ocenie nie zachodziła sposobność wprowadzenia budowli do ewidencji środków trwałych w grudniu 2014r., gdyż to dopiero uzyskanie w styczniu roku następnego „Przyjęcia zawiadomienia o zakończeniu budowy” stanowi moment, w którym nowo powstały obiekt budowlany może zostać uznany za kompletny i zdalny do użytku, co uzasadnia jego wprowadzenie do ewidencji środków trwałych oraz rozpoczęcie amortyzacji od następnego miesiąca. Taka sytuacja uniemożliwia natomiast ustalenie wartości budowli wg stanu na „1 stycznia roku podatkowego” o której mowa w przywoływanym wyżej przepisie Ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Prowadzi to do wniosku, iż przedmiotowy obiekt budowlany winien stanowić podstawę opodatkowania podatkiem od nieruchomości dopiero od miesiąca stycznia 2016r.

Wnoszący o udzielenie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego oświadczył w piśmie z 09.10.2015r., pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, iż elementy stanu faktycznego objęte podaniem o wydanie interpretacji w dniu złożenia wniosku nie były przedmiotem toczącego się postępowania podatkowego, kontroli podatkowej, postępowania kontrolnego organu kontroli skarbowej oraz że w tym zakresie sprawa nie została rozstrzygnięta co do istoty w decyzji lub postanowieniu organu podatkowego lub organu kontroli skarbowej.

Stanowisku organu podatkowego:

Tytułem wstępu należy zwrócić uwagę, iż w interpretacji przepisów wynikających z Ustawy o podatkach i opłatach lokalnych o jakie wniesiono podatek ograniczył swoje zapytanie jedynie do kwestii ustalenia zobowiązania podatkowego- „Kiedy powstanie zobowiązanie podatkowe Spółki w podatku od nieruchomości dla Sieci wskazanej w opisie stanu faktycznego”. Nie można jednak nie wspomnieć, iż udzielenie odpowiedzi na tak postawione pytanie wymaga ustosunkowania się do kwestii powstania obowiązku podatkowego. Jak wynika bowiem z art. 5 ustawy Ordynacja podatkowa przez zobowiązanie podatkowe należy rozumieć „(...) wynikające z obowiązku podatkowego zobowiązanie podatnika do zapłacenia na rzecz Skarbu Państwa, województwa, powiatu albo gminy podatku w wysokości, w terminie oraz w miejscu określonych w przepisach prawa podatkowego”. Tak więc dopiero ustalenie czy w danej sprawie istnieje obowiązek podatkowy stanowi przyczynek do rozważań na temat daty powstania zobowiązania podatkowego. Ścisła korelacja jaka występuje pomiędzy przywoływanymi pojęciami powoduje, iż w pierwszej kolejności niezbędne staje się dokonanie ustaleń co do daty powstania obowiązku podatkowego w przedstawionym przez Spółkę stanie faktycznym sprawy. Dopiero wówczas możliwym będzie zaprezentowanie stanowiska w kwestii prawidłowości argumentacji użytej przez Spółkę, a dotyczącej momentu zaistnienia zobowiązania podatkowego.

Stosownie do art. 2 ust. 1 Ustawy o podatkach i opłatach lokalnych przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości stanowią grunty, budynki lub ich części oraz budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Natomiast moment powstania obowiązku podatkowego określa art. 6 przywoływanej powyżej Ustawy. Z jego treści zawartej w ust. 1 wynika, że „Obowiązek podatkowy powstaje od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstały okoliczności uzasadniające powstanie tego obowiązku”. Natomiast w sytuacji, gdy przedmiotem opodatkowania jest nowo powstały obiekt budowlany zastosowanie znajduje art.6 ust.2 - „Jeżeli okolicznością, od której jest uzależniony obowiązek podatkowy, jest istnienie budowli albo budynku lub ich części, obowiązek podatkowy powstaje z dniem 1 stycznia roku następującego po roku, w którym budowa została zakończona albo w którym rozpoczęto użytkowanie budowli albo budynku lub ich części przed ich ostatecznym wykończeniem”. Z uwagi na fakt, iż nie stanowi kwestii spornej to czy sieć kanalizacji sanitarnej należy uznać za nowo powstałą budowlę w niniejszej sprawie zastosowanie znajdzie cytowany wyżej przepis wynikający z art. 6 ust.2 Ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Przechodząc do jego interpretacji należy podkreślić, iż ustawodawca uzależnił moment powstania obowiązku podatkowego w podatku od nieruchomości od zaistnienia jednej z dwóch przesłanek. Pierwsza z nich dotyczy sytuacji, gdy „budowa (obiektu budowlanego) została zakończona”. Natomiast druga odnosi się do momentu faktycznego rozpoczęcia jego użytkowania- „w którym rozpoczęto użytkowanie budowli albo budynku lub ich części przed ich ostatecznym wykończeniem”. Połączenie powyższych uwarunkowań spójnikiem „lub” oznacza, iż wystąpienie przynajmniej jednej z przywołanych okoliczności rodzi obowiązek podatkowy w przedmiocie danego obiektu budowlanego. Nie można jednak nie wspomnieć, iż dokonując wykładni przepisów prawa podatkowego nie zachodzi konieczność odnoszenia się do drugiej z nich tj. faktu wcześniejszego rozpoczęcia użytkowania budowli. Spowodowane jest to tym, że Spółka w przedstawionym przez siebie stanie faktycznym nie wskazała by rozpoczęła użytkowanie sieci kanalizacji sanitarnej przed jej ostatecznym wykończeniem. Natomiast zaprezentowany stan faktyczny wskazuje, iż istotnym pozostaje wyjaśnienie terminu „zakończenia budowy”. Prawidłowa interpretacja tego pojęcia umożliwi ustalenie miesiąca, od którego podatnik winien odprowadzać daninę publiczną od nowo powstałej budowli. W niniejszej sprawie wątpliwości może budzić to, czy przez pojęcie „zakończenie budowy” należy rozumieć sporządzenie końcowego protokołu odbioru robót, które nastąpiło w grudniu 2014r. . Ewentualnie czy zasadnym jest przyjęcie, że faktyczne zakończenie budowy wiąże się z faktem otrzymania „Przyjęcia zawiadomienia o zakończeniu budowy”. Prawidłowe ustalenie znaczenia tego terminu jest niezbędne by orzec co do faktycznej daty powstania obowiązku podatkowego. Albowiem fakt, iż „protokół odbioru robót” został sporządzony w grudniu 2014r., a „przyjęcie zawiadomienia o zakończeniu budowy ” nastąpiło dopiero w styczniu roku następnego skutkuje tym, że moment powstania obowiązku podatkowego byłby zróżnicowany. Przyjęcie pierwszego wariantu przyczyniłoby się do jego zaistnienia już od 1 stycznia 2015r., natomiast w drugim wariantcie obowiązek ten powstałby dopiero 1 stycznia 2016r. Z uwagi na konsekwencje podatkowe jakie niesie za sobą przyjęcie odpowiedniej daty „zakończenia budowy”, niezbędne staje się dokonanie prawidłowej interpretacji tegoż sformułowania. W tym względzie pomocne będzie sięgnięcie do obowiązującej linii orzecznictwa sądowo administracyjnego. Kwestię tę rozpatrywał m.in. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach. W orzeczeniu z 08.01.2009r. sygn. akt I SA/GI 781/08 Sąd stwierdził, iż „Powstanie obowiązku podatkowego w podatku od nieruchomości uzależnione jest od faktu zakończenia prac związanych ze wznoszeniem obiektu budowlanego lub od rozpoczęcia jego użytkowania przed ostatecznym zakończeniem robót. Powstanie obowiązku podatkowego nie jest uwarunkowane uzyskaniem prawa do użytkowania budynku”. Natomiast Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 08.05.2014r. sygn. akt II FSK 1228/12 uznał, iż „Zgodnie z przepisami ustawy z 7.7.1994 r. - Prawo budowlane (Dz.U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623 ze zm.) rozpoczęcie użytkowania następuje zawsze po zakończeniu budowy, w myśl bowiem art. 54 tej ustawy do użytkowania obiektu budowlanego, na którego wzniesienie jest wymagane pozwolenie na budowę, można przystąpić, z zastrzeżeniem art.

55 i 57, po zawiadomieniu właściwego organu o zakończeniu budowy, jeżeli organ ten, w terminie 21 dni od dnia doręczenia zawiadomienia, nie zgłosi sprzeciwu w drodze decyzji. Przyjęcie, że użyte przez ustawodawcę w art. 6 ust. 2 ustawy z 12.1.1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U. z 2010 r. Nr 95, poz. 613 ze zm.) sformułowanie (...) po roku, w którym budowa została zakończona albo w którym rozpoczęto użytkowanie, należy tłumaczyć jak odnoszące się do sytuacji uzyskania decyzji ostatecznej, o której mowa w art. 55 ustawy Prawo budowlane, przeczyłoby potrzebie zawarcia alternatywy logicznej w art. 6 ust. 2 ustawy z o podatkach i opłatach lokalnych, bowiem na gruncie ustawy Prawo budowlane użytkowanie budynku musi być poprzedzone zakończeniem budowy". Jakkolwiek przywoływane powyżej orzeczenia odwołują się do sytuacji, gdy przedmiot sporu dotyczył nowo powstałych budynków, a nie budowli, to występują jednak wystarczające podstawy by przyjąć zawarte tam twierdzenia w odniesieniu do wszystkich obiektów budowlanych. Zważywszy na co stwierdzić trzeba, iż na gruncie przepisów podatku od nieruchomości, a dotyczących określenia momentu powstania obowiązku podatkowego w przypadku nowo powstałych obiektów budowlanych, a konkretniej: ustalenia prawidłowej daty wyznaczającej termin zakończenia ich budowy to kwestia sporządzenia „końcowego protokołu odbioru robót” winna zostać uznana za datę potwierdzającą ów fakt. Skutkiem czego obowiązek podatkowy od budowli powstanie z dniem 1 stycznia 2015r. W tej materii pogląd wyrażony przez Spółkę należy uznać za prawidłowy.

Drugim zagadnieniem związanym z niniejszą interpretacją pozostaje ustalenie terminu powstania zobowiązania podatkowego, a więc powinności do uiszczania należnej daniny publicznej od nowo wybudowanej budowli w postaci kanalizacji sanitarnej. W przekonaniu Spółki zobowiązanie powstaje z dniem 1 stycznia 2016r. Za takim rozwiązaniem przemawia to, że na dzień 1 stycznia 2015r. występuje „ (...) brak możliwości ustalenia jednego z elementów konstrukcyjnych tj. podstawy opodatkowania (...)”. Wnioskodawca uzasadnia, iż w dacie zakończenia budowy tj. w grudniu 2014r. budowla nie była kompletna i zdalna do użytku. Dopiero otrzymane „ Przyjęcie zawiadomienia o zakończeniu budowy” od Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w styczniu roku następnego umożliwiło wprowadzenie budowli do ewidencji środków trwałych i rozpoczęcie jej amortyzacji od lutego 2015r. Tak więc motywacja strony sprowadza się do tego, że na dzień 1 stycznia roku podatkowego, w którym rozpoczęto amortyzację środka trwałego nie była znana jego wartość. Decydujące w ocenie strony jest przy tym wprowadzenie środka trwałego do ewidencji – winno ono nastąpić w takim okresie, by wartość na tenże dzień była ustalona. Z tak zaprezentowanym stanowiskiem nie podobna się jednak zgodzić.

Kwestię opodatkowania budowli reguluje art. 4 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Z jego treści wynika, że „podstawę opodatkowania stanowi dla budowli lub ich części związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, z zastrzeżeniem ust. 4-6 - wartość, o której mowa w przepisach o podatkach dochodowych, ustalona na dzień 1 stycznia roku podatkowego, stanowiąca podstawę obliczania amortyzacji w tym roku, niepomniejszona o odpisy amortyzacyjne, a w przypadku budowli całkowicie zamortyzowanych - ich wartość z dnia 1 stycznia roku, w którym dokonano ostatniego odpisu amortyzacyjnego”. Ze względu na to, że od budowli stanowiącej przedmiot niniejszej interpretacji dokonuje się odpisów amortyzacyjnych oraz z uwagi na fakt, iż nie została ona całkowicie zamortyzowana, omówienia wymaga jedynie ta część unormowań, która odnosi się do aktualnego stanu faktycznego. Tym samym interpretowanie powyższego przepisu należy ograniczyć do ustalenia wartości budowli stanowiącej podstawę jej opodatkowania podatkiem od nieruchomości. Cytowany wyżej artykuł trzeba zatem odnieść jedynie do następującego sformułowania - „wartość, o której mowa w przepisach o podatkach dochodowych, ustalona na dzień 1 stycznia roku podatkowego, stanowiąca podstawę obliczania amortyzacji w tym roku, niepomniejszona o odpisy amortyzacyjne(...)”.

Ze względu na występujące odwołanie do innego aktu normatywnego, konieczne staje się także sięgnięcie do unormowań wynikających z Ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz.U. z 2014 r. poz. 851). Z art.16 f tejże wynika, iż „ Podatnicy, z wyjątkiem tych, którzy ze względu na ogłoszoną upadłość obejmującą likwidację majątku nie prowadzą działalności gospodarczej, dokonują odpisów amortyzacyjnych od wartości

początkowej środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych, o których mowa w art. 16a ust. 1 i ust. 2 pkt 1-3 oraz w art. 16b.”. Z kolei art. 16g stanowi, iż „Za wartość początkową środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych, z uwzględnieniem ust. 2-14, uważa się(...) w razie wytworzenia we własnym zakresie koszt wytworzenia”.

W pierwszej kolejności wyjaśnienia jednak wymaga kwestia pojmowania pojęcia „wartości, o której mowa w przepisach o podatkach dochodowych, ustalona na dzień 1 stycznia roku podatkowego, stanowiąca podstawę obliczania amortyzacji w tym roku”. W tej kwestii pomocne będzie przywołanie obowiązującej wykładni sądów administracyjnych. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 13.04.2011r. sygn. akt. II FSK 2027/09 uznał, że „Użyte przez ustawodawcę sformułowanie "wartość ustalona na dzień 1 stycznia roku podatkowego" wskazuje jednoznacznie, że chodzi tu o "wartość stanowiącą podstawę obliczania amortyzacji" na potrzeby podatkowe, którą określają ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych (...)”. Uwzględniając powyższe stwierdzić trzeba, iż stanowisko zaprezentowane przez Spółkę zakładające brak sposobności określenia podstawy opodatkowania podatkiem od nieruchomości z uwagi na niemożność ustalenia wartości budowli jest nieprawidłowe. Przede wszystkim zwraca uwagę to, że Spółka błędnie interpretuje zwrot „1 stycznia roku podatkowego” jako odnoszący się do konkretnej daty kalendarzowej. Bazując na obowiązującej wykładni NSA przyjąć natomiast trzeba, iż istotą sformułowania takiego unormowania było uznanie, że wartość stanowiąca przedmiot opodatkowania winna odnosić się do wartości początkowej środka trwałego. Bez znaczenia przy tym pozostaje moment jego faktycznego zaewidencjonowania - w sytuacji, gdy zakończenie budowy miało miejsce w grudniu 2014r.. Na gruncie podatku od nieruchomości budowla już wtedy była kompletna i gotowa do użytku. W takim przypadku nie jest istotne to, że dany środek mógł zostać wpisany do ewidencji dopiero w lutym, a więc po uzyskaniu stosownego „Przyjęcia zawiadomienia o zakończeniu budowy”. Nie można bowiem wykluczyć sytuacji, co przewidują również przepisy ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, że podmiot gospodarczy z określonych powodów może nie zaewidencjonować środków trwałych, pomimo takiego obowiązku wynikającego z art. 16d u.p.d.o.p. W myśl unormowań tam zawartych „Składniki majątku, o których mowa w art. 16a-16c, wprowadza się do ewidencji środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych zgodnie z art. 9 ust. 1, najpóźniej w miesiącu przekazania ich do używania”. Natomiast w dalszej części czytamy, że „Późniejszy termin wprowadzenia uznaje się za ujawnienie środka trwałego lub wartości niematerialnej i prawnej, o których mowa w art. 16h ust. 1 pkt 4.”. Oczywiście jest zatem to, że podatnik może nie wprowadzić do ewidencji jakiegoś środka trwałego, pomimo, iż ciąży na nim taki wymóg. Późniejsze jego zaewidencjonowanie nie oznacza, iż nie będzie on opodatkowany podatkiem od nieruchomości. Skoro był już wcześniej kompletny i zdalny do użytku to terminem od którego należy liczyć powstanie powinności uiszczenia zobowiązania podatkowego nie będzie miesiąc wprowadzenia go do ewidencji, a moment zakończenia jego budowy. Innymi słowy: sam fakt nie zaewidencjonowania środka trwałego, nie zwalnia strony od obowiązku uiszczenia podatku od nieruchomości od jego wartości początkowej. Ustawa o podatkach i opłatach odnosi się bowiem jedynie do wartości środka trwałego, a nie terminu jego faktycznego wprowadzenia do ewidencji. Przyjąć zatem trzeba, iż uzależnienie powstania zobowiązania podatkowego, czyli tak jak czyni to Spółka, dopiero od faktu zaewidencjonowania budowli stanowi nadinterpretację przepisów ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Ustawodawca w sposób wyraźny ograniczył bowiem stosowanie ustawy o podatku dochodowym jedynie do kwestii ustalenia wartości budowli. Nie ma zatem podstaw by uwzględniać również inne uwarunkowania wynikające z u.p.d.o.p., co do ustalenia terminu powstania zobowiązania podatkowego. Ponadto wskazać należy, iż wartość początkowa budowli czyli ta stanowiąca podstawę dokonywania odpisów amortyzacyjnych będzie taka sama bez względu na to czy środek ten został wprowadzony do ewidencji w styczniu czy też w innym miesiącu roku podatkowego. W tym przypadku za wartość początkową uznać należy łączny koszt wytworzenia środka trwałego.

Końcowo odnotowania wymaga to, iż nie sposób zaaprobować wyrażonego przez Spółkę poglądu, że „nie jest możliwe ustalenie wartości budowli na dzień 1 stycznia roku podatkowego”. Jak już bowiem wyjaśniono zwrot „1 stycznia roku podatkowego” winien

odnosić się do „wartości początkowej środka trwałego”. Nie zachodzi przy tym obowiązek faktycznego figurowania budowli w ewidencji środków trwałych akurat w tej dacie, gdyż nie jest to zdarzenie uzasadniające powstanie zobowiązania podatkowego w podatku od nieruchomości. Wyjaśnienia wymaga przy tym to, że wartość początkowa środka trwałego wytwarzanego we własnym zakresie stanowić będzie saldo końcowe debetowe konta rachunkowego „środki trwałe w budowie”. A więc wartość brutto środka trwałego stanowiącego podstawę dokonywania odpisów amortyzacyjnych będzie już znana przed jego faktycznym zaewidencjonowaniem.

W przedmiotowej sprawie nie znajduje zastosowania cytowane przez Spółkę orzeczenie WSA w Krakowie z 09.01.2014r. sygn. akt I Sa/Kr 1744/13. Jakkolwiek stan faktyczny przedstawiony w ww. wyroku jest tożsamy z tym stanowiącym podstawę do wydania niniejszej interpretacji, to dostrzegalna jest całkowita odmienność co do zastosowania obowiązujących przepisów podatkowych. Organ podatkowy wydający zaskarżoną interpretację - „Burmistrz Gminy K.”- przyjął bowiem, że w przypadku, gdy uzyskanie pozwolenia na budowę nastąpiło w innym roku niż faktyczne zakończenie budowy, podstawę opodatkowania budowli należałoby ustalić stosownie do art. 4 ust. 5 Ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Tut. organ podatkowy stoi natomiast na stanowisku, iż zastosowanie będzie miał art. 4 ust. 3 Ustawy.

Podsumowując: zobowiązanie podatkowe od budowli objętej niniejszą interpretacją powstanie z dniem 1 stycznia 2015r. Budowa sieci kanalizacji sanitarnej została, na gruncie przepisów ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz przy wzięciu pod uwagę obowiązującej w tym przedmiocie wykładni, już w grudniu 2014r. Skutkuje to również powstaniem obowiązku podatkowego już od następnego miesiąca. Natomiast wartość od której należy obliczyć podatek od budowli będzie stanowiła wartość początkową środka trwałego bez względu na to, kiedy został ujęty w ewidencji środków trwałych. Przywoływane prawidłowe pojmowanie zwrotu „1 stycznia roku podatkowego” nie odnosi się bowiem do daty kalendarzowej, a do wartości brutto środka trwałego- na co zwrócił uwagę Naczelny Sąd Administracyjny. Wyrok ten został przywołany w jednym z poprzednich akapitów. Tak więc w kwestii ustalenia daty powstania zobowiązania podatkowego, stanowisko zaprezentowane przez Spółkę należy uznać za nieprawidłowe.

Pouczenie:

Od niniejszej interpretacji przysługuje stronie prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach za pośrednictwem Prezydenta Miasta Sosnowca. Skargę można wnieść po uprzednim wezwaniu na piśmie Prezydenta Miasta Sosnowca do usunięcia naruszenia prawa. Termin do złożenia wezwania do usunięcia naruszenia prawa wynosi 14 dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o treści wydanej interpretacji. Termin na wniesienie skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego wynosi 30 dni od dnia doręczenia stronie odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ takiej odpowiedzi nie udzieli, w terminie 60 dni od dnia wniesienia wezwania o usunięcie naruszenia prawa.

PREZYDENT
ARKADIUSZ CHĘCIŃSKI

Otrzymują:

1. adresat
2. Urząd
3. a/a.